

מרגש: הגב' רחל הבר תח' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרק יומן מחיו ארכוי המעש

[36]

קבלת לעתיד...

"מה אתה אומר? באיזה תחום כדאי למקד את הקבלה שלך?" שאלתי.
הוא הסתכל עלי ושאל כדרכו, אמר לי: "כל אחד יודע מה קורה בנפשו ובנשמו, תנשי לחשוב בלבד". ניסיתי יומם יומיים ולא הצלחתи. לכל אדם יש כל כך הרבה נושאים בהם עליו להשתפר, מהו הדבר החשוב ביותר? "בוא נשב יחד", ביקשתי. "את צריכה לחשוב בלבד", אמר. "תעזר לי", ביקשתי אך בעלי התהמך והפציר بي: "שבוי עם עצמן ותחשב בלבד, תנשי לא להיות תלולה". זאת הייתה עקשנות שלא הכרתי, כל כך לא אופיינית.

קיבلت אותה וניסיתי שוב. יום ועוד אחד, ניסיון ועוד ניסיון, ועודין לכל תשובה (תרת המשמע) לא הגעת. "תעזר לי", ביקשתי שוב. והוא אמר: "את יודעת כבר איך לעשות זאת בעצמך. ק希 דף ועת, תתרכז ותגבי עצמך קבלה שתוכל להתמיד בה לאורך השנה".

לא הייתה ברירה. יום כיפור התקרב, ואני ישבתי בלבד. חשבתי, כתבתי מחותמי, ערכתי חשבון נפש אישי וקיבلت החלטה. שיתפה אותו בתחושת הסיפוק שחשתי והוא היה מאושר. שנה לאחר מכן כבר לא היה ליبني להיעזר. בערב יום כיפור תשפ"א, לא יכולתי לבקש ממנו סיוע בבחירה הקבלה, הוא כבר עלה לעולם הגמול.

כשישבתי וחשבתי על הקבלה השנתית שלי נזכרתי בבהירות באירועי השנה שעברה. שלשים וארבע שנים נשענתי על העוזה שלו בגיבוש קובלות ובמיון החלטות לקרה יום כיפור, והנה חודשים ספורים לפני פטירתו, העניק לי את מותנת הגמילה. כחזי שנה לאחר פטירתו, בערב יום כיפור, ישבתי והבנתי לעצמי שבעצם, אותה שנה בה סירב לעוזר לי, הוא גמל אותי חסד והכין אותי לעצמאות פנימית. הוא עשה לי הכנה לעתיד. בהתעקשותו על אותה קבלה אישית זכית גם באמירה הבטוחה שלו, זו שהצמיחה בי כות, אני יכולה ומסוגלת.

שנוצה כולנו לשנה טובה, שנה של קובלות ראויות שנצלחה להתميد בהן.

אמר ועשה. בימי חדש אלול בכלל ובعشרת ימי תשובה בפרט, היה בעלי מפנה זמן לעצמו ומסתגר בחדר. מה בדיק עשה שם? איני יודעת, מעולם לא הצעתי, אבל אני יודעת שהוא ניהל שם פנקס קובלות. הוא היה מקבל על עצמו קבלה מסוימת, וטומן פתקיות בין דפי המഴור של יום היכפורים. מבקש לחנות בלבבו את ההחלטה ולזוכר עם מה רוצה להגיע לשנה החדשה.

את הקובלות מעולם לא תכנן בעלי לטוח ארון. בכל פעם הציב לעצמו ידים קטניות. בתחילת זו הייתה קבלה מרראש החדש ועד לראש השנה. אחר כך מרראש השנה ועד לנעילה. מנעילה להושענא רבה ומהושענא רבה עד לחנוכה. הרעיון שלו לא היה רק לחלק את הקבלה למונוט אלא לבדוק אותה בכל תקופה, לעקוב אחר התקדמות, להזות נסיגת ומידי פעם אף להוסיף עליה ולהתאים להתميد בה לאורך השנה".

אותה למצורו הרוחני באותה עת. כמו קרטיים מעקב רפואי, ניהל בעלי לעצמו קרטיים מעקב רוחני לשימור הקבלה. בכל תקופה הוא היה יושב עם המחברת, בודק מה היה בפעם הקודמת, עד כמה מצליה להתמיד בקבלה וכמה התקדם מזא. כשהוא נפטר לא מצאתי בעצם את האומץ לחפש את המחברות הללו בין המגורות, אך שתיים מהן הtgtלו לי באקראי. מדהם היה לקרוא בהן את המ undercut האישית המודוקדק שניהל אחר הקובלות שקיבל על עצמו. התנהלות של אדם מרוםם.

עשרת ימי תשובה תשפ"פ כשאתה חי במשך למעלה שלושים שנה עם אדם גדול בתוך הבית, אתה מתרגל לסימון עליי.

גם אני. בהוראה, בהלכה, בהתנהגות, ... וכן, גם בקבולות של הימים הנוראים. בעלי מעולם לא החליט עבורי אבל התרגלתי לסימון עליי ולבקש עוזה והדרכה בתכנון הקבלה השנתית שלי.

גם השנה ניגשתי אליו וביקשתי הכוונה.

בימים אלה של עבר ראש השנה, אני עוזבת מעט את רצף האירועים בהם עסקנו ומפליגה לזרים אחרים שיש בהם מסר עצום לימים אלו ממש.

"לכמה זמן את זוקה כדי להתחרט על מהו?" שאל בעלי באחד הימים. היתי נשואה צעירה ועדין לא הכרתי לעומק את ההלך מחשבתו. "רבע שעה אולי חצי שעה", ענית בפשטות.

"ובשביל לומר בפה את הדברים?" המשיך בעלי לשאול. "אולי עוד חצי שעה, אולי שעה. למה?" התעוררתי לשאול.

"אם בשビル לעשות תשובה מספיקות לנו שעה-שתיים, למה בORA עולם נתנו כל כך הרבה זמן בשビル זה? לשם מה נועדו שלושים יום של חדש אלול ועוד עשרה ימים בתשרי?"

הקשה בעלי ואני חשבתי על הדברים. הוא צודק. אם מספיקה שעה, מדוע הקציבו לנו ארבעים יום?

"על מנת שנוכל לתכנן את הקבלה שנתקבל על עצמנו לעתיד ולגבות מלהלכים. כאשר יוצא לטבול של שנה הוא יושב חודשים ארכויים קודם לכך, לומד מסלולים, מעיין במפות, משווה נקודות, מתכנן תכנונים, מסדר את לוח הזמנים שלו וmaps ידים לפי ימי המסע. בראש השנה אנחנו מקבלים על עצמנו קבלה שאמורה ללוות אותנו שנה שלמה. איש אינו יודע מה יקרה אותו במהלך השנה ולכן עליינו להשקיע זמן ולהקדיש מחשבה כדי להחליט איך ננהל בעקבות את הקבלה שקבלנו על עצמנו ונבדק בה".

